

Arrest

nr. 202 081 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2010 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 november 2015, in functie van een Belgische kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 15 maart 2016 werd door een hoofdinspecteur van de Centrale Dienst voor de bestrijding van Valse Documenten vastgesteld dat verzoekster gebruik maakte van een vervalst paspoort.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 mei 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.11.2015 werd ingediend door:

*Naam: [D.]
Voorna(a)m(en): [M.A.]
Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan geen toepassing genieten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Hij heeft gebruik gemaakt van een niet authentiek paspoort om zich te identificeren.

Dit blijkt uit het onderzoek dat de Federale politie (namelijk de centrale dienst ter bestrijding der valsheden) heeft ingesteld naar het paspoort (zie daartoe het rapport in het administratief dossier).

Overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit' kan de aanvraag niet tot het verblijfsrecht leiden, ongeacht alle andere bewijsdocumenten die werden voorgelegd.

Gezien deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoekster en haar Belgisch minderjarig kind, nog daargelaten of het door verzoekster voorgelegde paspoort inderdaad niet authentiek is (wat door verzoekster evenwel betwist wordt, aangezien dit paspoort haar in Ghana door de bevoegde autoriteiten werd afgeleverd).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar Belgisch kind) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoekster is de moeder van een Belgisch minderjarig kind, dat ook effectief bij haar verblijft en voor wie zij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoekster wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van haar Belgisch kind.

Het is immers geenszins in het belang van het kind van verzoekster dat haar moeder in een illegale en precaire situatie verblijft. In deze situatie kan verzoekster immers onmogelijk de primaire behoeften van haar kind verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoeksters situatie, met haar familiale situatie, alsook het feit dat verzoekster deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald een Belgisch minderjarig kind heeft.

In de bestreden beslissing wordt immers met geen woord gerept over de gezins- en familiale situatie van verzoekster, noch worden de belangen van verzoekster en haar kind afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat er immers geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Aangezien verzoekster moeder is van een Belgisch minderjarig kind en sinds de geboorte voor haar dochter zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Bovendien was verweerder op de hoogte van het gezinsleven van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing en werd dit gezinsleven niet betwist, noch in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing zelf.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

2.1.3.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich louter tot de opmerking dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde zou hebben geschaad door gebruik te maken van een niet authentiek paspoort, zodat overeenkomstig het principe 'fraus omnia corrumpit', haar aanvraag niet tot verblijfsrecht kan leiden.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt.

Immers wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekster de weigering van verblijfsrecht voor haarzelf of haar kind geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekster wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Verweerder gaat dan ook voorbij aan het feit dat verzoekster moeder is van een Belgisch minderjarig kind en de weigering van een verblijfsrecht aan verzoekster uiteraard ook repercussies heeft op de situatie van haar kind.

Verweerder heeft evenwel nagelaten dit te onderzoeken en heeft met een stereotype en eenvoudige formule (fraus omnia corrumpit) de aangehaalde motieven van verzoekster verworpen.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausible motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding [...] bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoekster en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat het legaal verblijf van verzoekster verstreken is.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook geenszins of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster en dit conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM, bij het afleveren van dit bevel.

Dit terwijl verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekster een Belgisch minderjarig kind heeft.

Bij het uitvoeren van het bevel werd hiermee dan ook geen rekeni[n]g gehouden, noch werd enige motivering gegeven waarom verweerder het niet nodige achtte dit in overweging te nemen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers gesteld dat

toepassing werd gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geduid dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat zij bij het indienen van deze aanvraag een niet authentiek paspoort heeft gebruikt en zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad. Daarnaast wordt toegelicht dat, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoekster niet langer legaal in het Rijk verblijft. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De voorziene motiveringen kunnen ook niet worden afgedaan als standaardmotiveringen, aangezien blijkt dat deze motiveringen gebaseerd zijn op specifieke feitelijke vaststellingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Er dient daarnaast ook te worden benadrukt dat uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan worden afgeleid dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds dient uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing geen miskennis inhoudt van het privé- of gezinsleven van de persoon op wie deze beslissing betrekking heeft.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoekster stelt te betwisten dat het paspoort dat zij aanwendde bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet authentiek is. Zij weerlegt met haar loutere bewering dat het paspoort door de bevoegde autoriteiten werd afgeleverd evenwel geenszins de vaststelling die door een gespecialiseerde politiedienst werd gedaan dat wat betreft verzoeksters geboortedatum de code in de MRZ-zone onjuist is en het originele paspoort dus niet officieel op deze wijze werd afgeleverd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3. Waar verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert dient allereerst te worden gesteld dat deze verdragsbepaling geen vrijgeleide vormt om andere rechtsregels zonder meer te miskennen. De Raad kan in artikel 8 van het EVRM niet lezen dat een bestuur een verblijfsaanvraag zou dienen in te willigen van een persoon die zich identificeert aan de hand van een document waarvan werd vastgesteld dat het niet authentiek is. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd, ook niet om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen en hierbij een authentiek identiteitsdocument voor te leggen dat verweerder in staat dient te stellen te besluiten dat zij wel degelijk de persoon is die zij beweert te zijn. Daar verzoeksters correcte identiteit niet aan de hand van een niet-authentiek paspoort kon worden vastgesteld kon trouwens niet worden geconcludeerd dat verzoekster werkelijk de persoon is die in een Belgische geboorteakte staat vermeld als de moeder van een Belgisch kind en dat dit kind enig gevolg zou ondervinden van de bestreden beslissingen. Een belangenafweging ten aanzien van een persoon die zijn ware identiteit verhuult zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld wat zijn belangen zijn is niet mogelijk. Ten overvloede dient te worden gesteld dat zo al zou dienen te worden aangenomen dat verzoekster de moeder is van het kind waarnaar zij verwijst en met wie zij stelt een gezinsleven te hebben er niet blijkt dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. In dit verband moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissingen verplichten verzoekster daarnaast niet om in een illegale en precaire situatie in België te verblijven en haar betoog dat haar socio-economische situatie en deze van haar kind anders zijn bij een verblijf buiten België blijft ongestaafd. Verweerder heeft er tevens terecht op gewezen dat verzoekster door gebruik te maken van een niet-authentiek paspoort de

